

[Lone Dybkjær.]

der ligger i forbindelse med lægeadgangskriteriet, og der er navnlig to ting, jeg her vil fremhæve.

For det første har man ingen chance for forbedring. Man siger nok, at man kan forbedre sig ved erhvervsarbejde, men hvis alle gør det, så bliver det i realiteten blot et spørgsmål om at udskyde tingene i 2 år. Der bliver ingen mulighed for faglig forbedring, og det er en meget uheldig ting. Jeg ved også godt, man kan gå ind i en dispensatgruppe, når man bliver 25 år, men det kan man jo heller ikke just sige er en faglig forbedring. Man må sige, at ved de adgangskurser, der har været tidligere, og adgangsbetainger, der har været tidligere og stadig væk er f. eks. ved højskolerne og andre steder, er der dog chance for, at folk kan forbedre sig. Det her bliver ligesom: én gang munter student, altid munter student, aldrig læge, og det er derfor et system, som er et meget stift system.

Det andet bliver så spørgsmålet om erhvervs erfaringen. Det er måske ikke de rigtige grupper, vi beder om at få erhvervs erfaring, for hvorfor skal alle bogormene overhovedet ikke have nogen erhvervs erfaring? Det bliver altså dem, der ligger med de lidt lavere karakterer, som man tvinger ud i erhvervsarbejdet uden i øvrigt at kunne garantere dem at få noget i øjeblikket, og det er nok ikke en helt rigtig løsning på det spørgsmål.

Kristine Heltberg (SF):

Så er vi langt om længe kommet så vidt, at vi nu skal til at have en regulær lovhjemmel — hvis der ellers kan blive flertal for det — for denne adgangsbegrænsning, som her fremtræder under betegnelsen „adgangsregulering“.

Jeg synes i og for sig, at det er godt, at det er lykkedes at overbevise ministeren og regeringen om, at det er nødvendigt at have lovgrundlaget i orden; det er betryggende ud fra meget overordnede synspunkter, at vi er kommet så vidt.

Men dernæst kommer så: er der mulighed for at give lovforslaget en blot nogenlunde anstændig behandling, hvis det da er regeringens mening, at lovforslaget skal nås i denne samling? Man må jo sige, at de 14 dage, eller hvor meget det er, der er tilbage,

simpelt hen synes at være en parodi. Det kan jo slet ikke nytte noget at tage så alvorlige beslutninger og slet ikke at tage stilling til så vidtgående bemyndigelser som dem, ministeren beder om, i løbet af så kort tid og med så lidt tid til diskussion og uddybelse, som der er mulighed for.

Man kan eksempelvis sige med hensyn til lægerne, at hvor det drejer sig om gymnasiaster, der er oppe til studentereksamen i dag, skal de allerede, mens dette lovforslag ligger her på bordet, tage stilling til, hvordan de skal behandles med hensyn til adgangskriterier til efteråret. Kunne man ikke have haft lidt mindre travlt og i hvert tilfælde, når man forelægger lovforslaget her, have taget lægerne med i 1977-omgangen i stedet for at tage det allerede nu? Det havde dog givet en mere rimelig og retfærdig fordeling af uretten end det, man foreslår her.

I al almindelighed må man sige, at vi i socialistisk folkeparti er tilhængere af planlægning, af styring, men således som dette samfund fungerer i øjeblikket, synes en planlægning, specielt for de videregående uddannelser, nærmest at være umulig. Det er ganske klart, at vi i dag ikke kan vurdere, hvor mange læger der vil blive brug for til den tid, hvor de, der går ind i uddannelsen nu, bliver færdige. Ingen af de fremskrevne tal, vi har set, hverken i PP II eller i H-planen, virker det fjerneste overbevisende på os med hensyn til, at vi her har fundet et grundlag at lovgive på.

Hvordan vil man i øvrigt ved disse adgangsbegrænsninger allerede ved porten kunne tage højde for den velkendte vandring, der finder sted i løbet af rusåret, hvor, så vidt jeg har fået oplyst fra Københavns universitet, godt 40 pct. af de studerende enten skifter studium eller forlader det totalt? Hvordan vil man dog tage stilling til dette fænomen? Det synes slet ikke at være indgået i overvejelserne. Man kan jo meget nemt risikere, at det, der kommer ud af denne såkaldte regulering og denne såkaldte planlægning, bliver det stik modsatte af, hvad man var ude på at opnå, nemlig f. eks. en mangel på læger eller mangel på uddannede folk på andre samfundsmæssigt set overordentlig væsentlige områder.

Jeg må sige, at der er et andet punkt, der